

[Finansministeren.]

være i Stand til at sætte noget Spor i Tjenestemændenes Lønningsforhold. Denne Lov betød en ekstraordinær Nedsækering af Tjenestemændenes Konjunkturtillæg og Dyr-tidstillæg, en Nedsækering, som paa det Tids-punkt efter min Mening var urimelig og uret-færdig. Udviklingen har senere medført et Prisniveau, som svarer til, hvad Lønningerne kom ned paa, og dermed kan vi godt sige, at Loven af 1927 er gaaet over til sin Hvile-tilstand, til sit Otium, hvor den kan leve videre uden Omtale og uden Betydning. Det var jo en Lov, som der, da den kom, ikke var nogen Grund til at rose, i hvert Fald ikke for dem, der mener, at man skal følge de Regler angaaende Prisnedgang, ogsaa i Lønspørgsmaal, som er aftalt, og som maa være Forudsætningen derfor.

Den ærede Ordfører for Venstre og det ærede Medlem Hr. Vesterager, der talte fra konservativ Side, beskæftigede sig en Del med Spørgsmaalet om Ansvaret for denne Lov og mente, at Ansvaret først og fremmest maatte være mit. Jeg vil sige til de ærede Talere, at jeg plejer ikke at løbe fra Ansvaret, det er i hvert Fald ikke en af de Egenskaber, som er mest fremtrædende hos mig, og der er heller ingen Grund til at gøre det i dette Tilfælde. Men det forekommer mig dog, at jeg vilde gøre Uret mod den Kommission, der har siddet og arbejdet, siddet og slidt sig til Enighed, hvis jeg ikke sagde, at Ansvaret for dette Forslag i den Form, hvori det foreligger, er Kommissionens. Det vilde efter min Mening være urigtigt, og derfor sagde jeg det, jeg sagde. Jeg sagde ogsaa, at hvis jeg havde staaet frit, hvis der ikke havde været en saadan Enighed i Kom-missionen, som jeg følte mig forpligtet til at tage Hensyn til, vilde jeg have forelagt et Forslag, der paa visse Punkter saa ander-ledes ud. Denne Udtalelse har jeg ikke noget imod at gentage. Der blev maaske ikke direkte spurgt, hvad jeg saa vilde have gjort, men der blev dog i den Debat, der førtes i Gaar, antydnet, at det kunde være interessant at vide, hvad jeg i saa Tilfælde vilde have gjort, paa hvilken Maade dette Forslag vilde have adskilt sig fra det, der nu foreligger. Det kan jeg sige i ganske faa Ord. Det vilde have været saadan, at For-delingen af det Beløb, der var stillet til Raadighed, vilde være blevet en anden. Fordelingen vilde være blevet saadan, at der var gaaet mindre til de Tjenestemænd, der havde højere Løn, og mere til Tjeneste-mænd med lavere Løn. Det behøver jeg ikke paa nogen Maade at lægge Skjul paa. Jeg troede for øvrigt, at alle Medlemmer af

dette høje Ting var klar over, at saadan var Forholdet, men skulde der herske nogen Tvivl i saa Henseende, har jeg altsaa nu røbet, hvad der laa af hemmelighedsfuldt i mine Udtalelser, og antydnet, hvilke ændrede Principper jeg vilde have lagt ind i Loven i Forhold til det nuværende Forslag, hvis der ikke havde foreligget en enstemmig Indstilling fra Kommissionen, som jeg altsaa har følt mig bundet af. Jeg mener, at naar der foreligger en saadan Indstilling, maa det være en Ministers Pligt at forelægge et Forslag i Overensstemmelse med den, idet det ellers med Rette kunde bebrejdes ham at have lagt Hindringer i Vejen for Gennemførelsen af det Forslag, som var kommet fra Kommissionen.

Med Hensyn til Udtalelserne om, at jeg ikke forstod den konservative Presses og Venstrepressens Angreb paa Regeringen for dette Forslag, ligger mit Svar paa dette ogsaa i de Udtalelser, jeg her har fremsat, idet det forekommer mig irrationelt, ulogisk, at man angriber Regeringen — tilmed paa et Tidspunkt, da Regeringen ikke har fremsat noget Forslag — for et Forslag, som Partiets egne Medlemmer har været med til at udarbejde. Det er saadan en vis Skyhed for at være ved, hvad man har haft med at gøre; men det forekommer mig ikke, uanset om denne Skyhed er beret-tiget, at der deri ligger noget Grundlag for et Angreb paa Regeringen. Det eneste Grundlag for saadane Angreb, jeg kan tænke mig, er — saaledes som jeg sagde, da jeg forelagde Lovforslaget —, at man har ønsket at ophidse de lavere lønnede Tjenestemænd mod Regeringen; men det forekommer mig ogsaa at ligge udenfor de Forudsætninger, man har Lov til at regne med, naar der opnaas politisk Overenskomst. Man plejer dog ikke, naar man i en Kom-mission eller i et Udvalg faar et andet Parti til at gøre visse Indrømmelser, for at Enig-hed kan opnaas, saa Dagen efter at angribe dette Parti, ikke fordi det har gjort for smaa Indrømmelser, men fordi det over-hovedet har gjort Indrømmelser. Og det er jo det, der sker her. Man søger at an-gribe de socialdemokratiske Repræsentanter i Kommissionen og Regeringen, ikke fordi de har gjort for faa Indrømmelser med Hensyn til de højere lønnede Tjenestemænds forbedrede Kaar, men fordi de har gjort for store Indrømmelser, til Trods for at disse Indrømmelser — det ved jo enhver — er gjort af Hensyn til de Partier, der vilde have Forliget liggende saaledes, som det ligger nu. Jeg tror ikke, vi skal forsøge at forplumre Situationen ved at give Frem-